

[Christmas. Møller.]

af Rentelettelse end dem, vi her er stillet overfor.

Jeg vil gerne om denne Kriseforanstaltning og Løsningen af Krisen paa denne Maade have Lov til at sige, at jeg tror, at hvad enten man ønsker at gennemføre Forslag i Omegnen eller i Nærheden af Regeringens Forslag, eller man er af den Opfattelse, at Rentelettelsesvejen er en overordentlig vanskelig Vej at betræde, hvis man vil gaa ud over det, som i ganske særlig Grad burde være gjort og maaske endnu kan gøres ad Konverteringsvejen, maa man være klar over to Ting. For det første maa man være klar over, at de Forestillinger, som findes i vide Kredse af vort Folk med Hensyn til Kapitalforholdene her i Landet, er meget urimelige. Man har en Forestilling om, at Kapitalforholdene i Danmark former sig paa den Maade, at vi har en overordentlig stor Gæld af privat Art til Udlandet, saaledes at en Rentesænkning eller Gældsordning paa den ene eller den anden Maade vilde betyde, at Kreditorer udenfor Landets Grænser ramtes deraf. Den internationale Højfinans er et Spøgelse, som man møder rundt om i Landet i Betragtninger angaaende Kapitalforholdene, og som jeg gerne vil sige et enkelt Ord om. Sandheden er nemlig den, at af alt, hvad der er af Værdi i Danmark; dér er, højt regnet, meget højt regnet oven i Købet, de 10 pCt. paa Udlandets Haand, og af disse 10 pCt. er de 600—700 Mill. Kr. i Guld Stats- og Kommunegæld til Udlandet, saaledes at man maa være klar over, at vil man ordne Gældsproblemet i Danmark, saaledes som det fra visse Sider kræves, enten ved en egentlig Gældsordning eller ved en Rentesænkning, kommer man ikke udenom den Kendsgerning, at det vil være et Spørgsmaal mellem den ene danske Borger og den anden, stort set alene et Spørgsmaal indenfor Landets Grænser. Dernæst maa man være klar over, at man har overdrevne Forestillinger om, hvorledes Formuerne fordeles. Man maa være klar over, at Stillingen i Dag er den, at der i Danmark efter de sidste statistiske Oplysninger for 1932—1933 ikke er 35 000 Mennesker, der har en Formue paa 50 000 Kr. eller derover — en Formue paa 50 000 Kr., anbragt i Banker og Sparekasser til den nedskaarne Rente, giver en Indkomst paa 1 700—1 800 Kr., det er saa at sige omkring Halvdelen af, hvad en faguddannet Arbejder har i Løn i København, naar han har Arbejde hele Aaret rundt, det er ofte under. Derfor at tro, at man blot ved at angribe Formue og

Kapital kan finde Vej frem til Løsning af Problemerne, er efter min Opfattelse meget forkert. Paa den anden Side maa det erkendes — det synes jeg, disse Lovforslag bærer stærkt Vidnesbyrd om som saa mange Lovforslag, vi gennem det sidste Aars Tid har set fra den højtærede Regering —, at man er overordentlig tilbøjelig til i Lovforslagens Bemærkninger, i Bilagene til Lovforslagene virkelig at oplyse, hvilke Virkninger overfor nogle Grupper af Mennesker disse Lovforslag vil have. Jeg skal i øvrigt ikke tale om Lovforslagene om Rentebevillinger og Rentelettelse for Laan i fast Ejendom, da min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Hasle vil tale herom, men kun sige, at hvis man gør op, hvad Rentelettelsen vil betyde for en Ejendom paa et halvt Hundrede Tønder Land, med normal Besætning, viser det sig, at der vil kunne gives en saadan Ejendom i de Tilfælde, hvor Gælden er størst, en Rentelettelse af saadant noget som 300 Kr. For denne Fordel gennemfører man en Renteskat, som vi for vort Vedkommende maa anse for overordentlig betænkelig, man gennemfører en Række Foranstaltninger, hvis økonomiske Virkninger jeg ikke tror, man i Virkeligheden rigtig har overset.

Den tredje Vej — den, der i særlig Grad er peget paa i Landbokommissionens Betænkning, hvor vi for vort Vedkommende ikke mener, at Landbokommissionens Betænkning er gaaet vidt nok, Landbokommissionens Betænkning angaaende Smør-, Svine-, Kød- og Kornordning er i sig selv et Kompromis med Indrømmelser overfor hinanden fra de forskellige Faktorer i Landbokommissionen — er den Prishævningspolitik, som det efter vor Opfattelse er det eneste naturlige og rigtige at gennemføre i Dag. Og vi har jo Lov til at sige til den højtærede Regering, at den har ikke været ængstelig, det vilde vise sig, hvis den højtærede Regering underrettede sine Vælgere om, hvilken Prishævning den i Dag foretager paa Sukkerets Omraade, hvilken Skat den tager, og hvilken Prishævning den i øvrigt foretager.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at det efter hans Mening vilde være farligt at hæve Priserne paa de almindelige Landbrugsvarer ud over Gennemsnittet for 1909—14. Mon det saa ikke var rimeligt for den højtærede Landbrugsminister at give Besked om, hvordan det skal gaa med alle andre Udgifter? Vi er i Øjeblikket med Hensyn til Landbrugsproduktpriserne saa nogenlunde ved 100, naar de i 1909—14 i Gennemsnit var 100, eller som jeg regner